

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

လွယ်လွယ်ကူကူ

အချစ်လုံးချင်း ဝတ္ထုသစ်

အဆုံးသတ် ရလဒ်

ဝေဒနာဆိုတာ

စေတနာကို စော်ကူးဖူးသူမှ

သိတာပါ ချစ်သူ။

ပေးဆပ်ခဲ့ခြင်းရဲ့

နောက်ဆုံးရလဒ်က

ခြေစုန်ကန်ခံရခြင်းလား။

အားလုံးသော လူတွေရဲ့

ဘယ်လိုအမူအရာကိုမှ

ငါ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။

ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကို

အချစ်ထက် အရေးမကြီးဘူးဆိုပြီး

ငါခေါက်ထားခဲ့တယ်။

အရာအားလုံးကို

စွန့်လွှတ်ပြီး

နှစ်ယောက် တစ်ကမ္ဘာ

တည်ထောင်ဖို့ ထိ

မင်းနဲ့ ငါ ကတိသစ္စာပြုထားခဲ့တယ်။

ချစ်သူ....

မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချိန်ကစ

ငါပေးခဲ့သမျှ ဖြူစင်ခြင်းတွေ

ဒါပေမဲ့....

မင်းကတော့....။ ။

လူတွေ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ ‘အချစ်’ ကို ကျွန်တော်
ဟားတိုက်ပစ်လိုက်တယ်။

ပြောတော့သာ အချစ်ဆိုတာ တန်ဖိုးအနုညှိထိုက်တန်တဲ့ ရတနာလေး
၊ ဘာလေးနဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း အဲဒီအချစ်ထက် တန်ဖိုးအနုညှိထိုက်
တန်တဲ့ ဂုဏ်၊ ငွေ၊ ဓန ပေါကြွယ်ဝတဲ့ လူတွေကိုပဲ ရွေးချယ်သွားခဲ့ကြ
တာလေ။

အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေပေါ့။ သူတို့ ရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ကို စကြည့်ပြီဆိုရင် ရုပ်ချောမချော စကြည့်တယ်။ အဲဒါပြီးရင်
ပညာဂုဏ်ရှိမရှိ အလေးထားကြတယ်။

တကယ်ဆို အဲဒီယောက်ျားနဲ့ ပေါင်းဖက်မှာ လား၊ ဓန အင်အားနဲ့
ပေါင်းဖက်မှာ လား၊ လုံးဝ မစဉ်းစားဘူး။ မဟုတ်လို့ ကတော့ ဘာမှ မရှိ
တဲ့ ယောက်ျားဆိုပြီး လှည့်စောင်းတောင် မကြည့်တော့ဘူး။

ကိုယ့်ပေါ် တန်ဖိုးထားပြီး သစ္စာတရားရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ကိုရဖို့ ဆိုတာက နည်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံလား။

နောက်မှ ဒူးနဲ့ မျက်ရည်သုတ်ရပြီဆိုရင် ယောက်ျားတွေ သစ္စာမရှိဘူး။ ယောက်ျားတွေ မကောင်းဘူးနဲ့ ၊ ယောက်ျားထုကြီးနဲ့ ချီပြီး ပြောတော့တာပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝမှာ လည်း ဂုဏ်ငွေပကာသနတွေနဲ့ အချစ်ကို ဈေးတင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။

သိပ်ကိုချစ်ခဲ့တယ်။ အရမ်းကြီးကို မျှော်လင့်ထားခဲ့တယ်။ အိပ်မက်ရှည်တွေမက်ပြီး စိတ်ကူးတွေ လှလှကြီး ယဉ်ခဲ့တာပေါ့လေ။

အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ထားခဲ့သူကို လှလှပပရိုက်ချိုးခဲ့တာ သူမသိပ်ကိုတော်ပါတယ်။ အရမ်းကိုတော်ပါတယ်။ အချစ်မှာ သူမက ဆရာကျခဲ့တာကိုး...။

ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားခဲ့တယ်။

အချစ်ကို ကြောက်ပေမယ့် ရင်တွင် အနှစ်မပါ။ အပေါ်ယံဗလာနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်လို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောထွက်ခဲ့တယ်။

သူတို့ တစ်တွေနဲ့ သွားလာနေရပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်တွင်းကနေ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ဖို့ ခွင့်မပြုဘူး။ ချစ်လည်း မချစ်ချင်ဘူး။

အဲဒီအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော့်ကို ‘အပွေအနောက်’ လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်တယ်။ ရည်းစားသိပ်များ တဲ့ ကောင်လို့ လက်ညှိုးထိုးချင်ကြတယ်။

ပြောကြပါစေ... ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အဲဒါက သူတို့ တစ်တွေရဲ့ အခွင့်အရေးပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စကားသံတွေကို နားထောင်နေရင် ကျွန်တော်တို့ အတွက် နေစရာ သိပ်ကို ကျဉ်းမြောင်းပါတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အစွမ်းကုန်ပုံပြီး ချစ်ခဲ့စဉ်ကလည်း ‘ဒီကောင်နွားကျတာပါကွာ၊ လောကမှာ မိန်းမသိပ်ရှားတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်နဲ့ မှအစစ်ပေါ့’ ဆိုတာလည်း အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်က ပြောခဲ့တာပဲလေ။

ဟော... ခုကျတော့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ မျက်ရည်တွေကို ခြေဆေးနေတယ်ဆိုပြီး ပြောကြပြန်ရော

အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သင်ပေးလိုက်လို့ ပဲ ကျွန်တော် စာတွေအများကြီး တတ်သွားပြီ။

မလွမ်းတတ်၊ မချစ်တတ်တော့တဲ့ နှလုံးသားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်က မီးစတစ်ဖက်၊ ရေမှုတ်တစ်ဖက် ဖြစ်နေချင် ဖြစ်နေမယ်။

အဲဒီမိန်းကလေးတွေထဲက နှစ်သက်ရာတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီး အတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြုပါလားလို့ ပြောရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရန်သူပဲ၊ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီလို ဖိအားပေးနေတဲ့ သူတွေက ဘယ်သူမှတ်တုံး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးသမိဘတွေဖြစ်တဲ့ အဖေနဲ့ အမေလေ။

အိမ်က ဖုန်း လာပြီဆိုရင် ဩဝါဒစကားတွေက နည်းနည်း၊ အိမ်ထောင်ပြုတော့၊ မြေးချီချင်လှပြီလို့ ပြောတာက များများ ။

တော်သေးတယ်။ မိဘတွေက နယ်မှာ မို့ အတူတူရှိနေရင်တော့ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ် အဲဒီအိမ်ထောင်မြန်မြန်ပြုရေးပဲ ပြောနေတော့မှာ ။

အခုတောင် အိမ်က ဖုန်း လာပြီဆိုရင် ခပ်လန့်လန့်။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ အပြောလွယ်ကောင်းလွယ်မယ်။ လက်တွေ့ဘဝမှာ လေ ခရီးရှု

ည်ကြီး ဖြတ်သန်းကြရမှာ ကာယကံရှင်တွေလေ။

အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်တယ် ဆိုရင်တော့
သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဆိုတာ ဘယ်တော့
မှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ။

အခန်း (၁)

‘ဟိတ်ကောင်... မင်း သွားတွေ့ဖြစ်အောင် သွားတွေ့နော်။ မတွေ့လို့
ကတော့ မနက်ဖြန် ငါရန်ကုန်အရောက်ပဲ’

‘ဖေဖေ’

ဖေဖေက သူ့ဘာသာသူ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည် ။ ကျွန်တော် ရှုံ့မဲ့
နေတာကို ကြည့်ပြီး ဇေယျက-

‘ဘာတဲ့ လဲ’

‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ’

‘နောက်တစ်ယောက်ပေါ့’

‘အင်း’

‘ဟာ ... မိုက်တာပေါ့ကွ ... မင်းမိဘတွေက မိဘဝတ္ထရားကျေကြတဲ့
သူတွေ။ ငါ့မိဘတွေများကျတော့လည်း ကိုယ်လွတ်ရုန်းပဲ’

‘ဟမ်’

ကိုယ့်မိဘတွေကို ကိုယ်ပြန်ဝေဖန်နေသော ဇေယျကို ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်တော့ ဒီကောင်က အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ....

‘ဟုတ်တယ်လေ.... မိဘဝတ်ထဲမှာ ထိမ်းမြားပေးခြင်းဆိုတဲ့ တာဝန် ပါသေးတယ်လေကွာ၊ အဲဒါ အရွယ်ရောက်ကတည်းက ကျေရမယ့်ဟာ ကို ကိုယ့်သာသာကိုယ်ရွေး၊ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံ လုံးဝရှာမပေးစားဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အမေတို့ ပေးစားတဲ့ ချွေးမဆိုပြီး သူတို့ ခေါင်းပေါ်လာတင် မှာ စိုးလို့ တဲ့ လေကွာ’

‘ဟား.... ဟား’

ရှုံ့မဲ့ရှုံ့မဲ့နှင့် လာလုပ်ပြနေသော ဇေယျကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ စောစောက ပြဿနာဆီသို့ စိတ်ပြန်ရောက်သွားကာ...

‘ကျွတ် ငါသွားမတွေ့ချင်ဘူး... ဇေယျ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... အကြံပေးပါဦး’

‘တော်ပါကွာ... မင်းကို အကြံပေးမယ့်အစား ကျားမီးပဲ ပြေးဆွဲလိုက်ချင်ပါရဲ့ ညီလင်းရာ’

ဇေယျက အကြောက်အကန် ထပြောသည်။ ။ ကျွန်တော် ဒီကောင်ကို ပြောလို့ မရမယ့်အတူတူ ခါးတွင် စည်းထားသော Apron ကို ချွတ်လိုက်သည်။ ။

ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော စားဖိုမှူးဦးထုပ်ကိုပါ ချွတ်ကာ...

‘မသွားလို့ တော့ မဖြစ်ဘူး ... ဟေ့ကောင်။ ဒီနေ့မသွားရင် မနက်ဖြန် ဘိုးတော် ပေါက်ချ လာပြီး ပေးစားနေရင် ပေးစားမှာ။ ။ ပြောလို့ တော့

မရဘူး’

‘ဟား... ဟား ... အဲဒီလောက် မကြောက်ပါနဲ့ မမြင်းရယ်... ဗိုလ်
အောင်ဒင် ဘောင်းဘီချွတ်တာ ရေချိုးသွားမလို့ ပါ’

‘အေးပါ... အေးပါ ... ပြောထားဦးပေါ့။ မင်းကျမှ ဝဋ်လည်ဦးမှာ
နော်’

‘အမလေးဗျာ... ဒီလိုမျိုး ဝဋ်လည်ရရင် ဆယ်ခါဖြစ်ဖြစ်၊ အခါတစ်
ရာဖြစ်ဖြစ် ဝဋ်လည်ပလေစေ’

ဇေယျက ကောင်တာ စားပွဲဘေးက ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အော်ကျယ်
အော်ကျယ်ပြော၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်တာနောက်ဘက်တွင် နားနားနေနေ နေ
၍ ရအောင် ပြုလုပ်ထားသော အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သပ်ရပ်အောင်ပြင်
ရင်း နှုတ်ခမ်းမှ မဲပြုံးတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည် ။

ယခု တွေ့ရမည့် မိန်းမကကော ဘာဂုဏ်တွေ၊ ပညာတွေနှင့် ချိန်ထိုး
တိုင်းတာဦးမလဲ။ သူ့ရဲ့ ရုပ်သည် အရင်တုန်းကလည်း မင်းသားတစ်
ယောက်လို ချောသည် ။ ယခုလည်း ချောပါသည် ။

တစ်ခုပဲ ကွာခြားသည် ။

‘ညီလင်းညို’ ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ယခင်က သာမန်
ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုအချိန်မှာ တော့ နာမည်ကြီး
‘Super Sunday’ စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ ဒါဟာ မိန်း
ကလေးတွေအတွက် မက်မောစရာဖြစ်နေမည်ပေါ့။

ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း မိန်းမတွေကို အထင်ကြီးစိတ်သူ၌ စိုးစဉ်း
မရှိ။

ယခုလည်း ဖခင်က သွားတွေ့ဆို၍ သာ တွေ့ရမည်။ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်
ရှားခြင်း မဖြစ်မိပေ။

‘အမယ်... အမယ်... စိတ် မပါဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ ... ဟွန့်...
တက်ကြွချက် တိုက်ကြက်ကြီးတောင် အရှုံးပေးရဦးမယ်’

‘ဒါပဲလေ... ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ မနာလိုမဖြစ်နဲ့ လေ’

‘ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ’

‘သွားတွေ့မယ် ဘာလိုသေးလဲ...ဆိုင်အတွက်’

‘ဪ... နေဦး’

ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ဖို့ ပြင်နေသော ကျွန်တော့်ကို ဇေယျက လှမ်းတားပြီး

-

‘မနက်ဖြန် စားပွဲထိုးတွေ ခန့်ဖို့ ရှိတယ်နော်။ မင်း... ဒီည
ဆိုင်မလာဖြစ်ရင် မနက်ဖြန်တော့ စောလာခဲ့ကွာ’

‘အိုကေ... သူငယ်ချင်း’

သူ ခေါင်းညိတ်ပြီး မှန်တံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်ထွက်လိုက်သည် ။

သူတို့ ရဲ့ ‘Super Sunday’ စားသောက်ဆိုင်သည် အနံ့အရသာကော
င်းမွန်သော ကော်ဖီက အဓိကဖြစ်သည် ။

သူတို့ ဆိုင်ရဲ့ ကော်ဖီကို သောက်ပြီးလျှင် တခြားဆိုင်သို့ မသွားချင်
တော့ပေ။ နိုင်ငံခြားမှာ သူနှင့် ဇေယျက

စားဖိုမှူးသင်တန်းသွားတက်ခဲ့ကြသည် ။

သူက ကော်ဖီနှင့် အအေးသင်တန်းတက်ကာ ဇေယျက ချက်နည်းပြ
တ်နည်း သင်တန်းတက်သည်။ ။

ဒီနေ့ ယောက်ျားလေးတွေ နိုင်ငံခြားအတွက် အလုပ်လုပ်သူကလုပ်၊ ၊
T သင်တန်းတက်သူက တက်ဖြစ်နေချိန်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်က စားဖို
မှူးသင်တန်းတက်သည် ဆိုတော့ လူတစ်ချို့က ရှုံ့မဲ့ကြသည်။ ။ အတင်း
တုတ်ချင်ကြသည်။ ။

နိုင်ငံခြားမှာ သင်တန်းတက်ရုံသာ တက်မည်။ လက်တွေ့ဆိုင်ဖွင့်လှ
င် ဈေးကြီးတာနှင့် စားသောက်မည့်သူကော ရှိပါ့မလားဟု အကြံပေးသ
လိုလိုနှင့် တွန်းချဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေသူတွေ။

တကယ်တော့ လူတွေက စားသောက်နေသည့်အချိန် အစားအသော
က်ကောင်းကိုသာသ စားသောက်လိုကြသည်။ ။ အစားအသောက်သာ
ကောင်းလျှင် ဘယ်လောက်ဈေးကြီးကြီး စားကြသည်။ ။

သူတို့ လည်း ကြုံဖူးပါသည်။ ။ တချို့ဆိုင်တွေ နာမည်ကြီးပါသည်။ ။ နိ
င်ငံခြားက သင်တန်းဆင်း စာဖိုမှူးတွေလည်း ရှိတော့ရှိပါသည်။ ။ ဒါပေ
မဲ့ စားသောက်သူတွေအတွက် စိတ်ကျေနပ်မှုမရှိပေ။

ယခု သူတို့ ဆိုင်လေးက အဆောင်တွေ၊ သင်တန်းတွေပေါသော လှ
ည်းတန်းမှာ ဖြစ်သည်။ ။ ဆိုင်ခန်း၏ မျက်နှာစာကို မှန်တွေနဲ့ ပဲ ကာရံ
ထားပြီး အတွင်းဘက်၌ Facility အပြည့်။

Waiter, waitress တွေကို ဝန်ဆောင်မှု ကောင်းစေရန် သေချာ Train
လုပ်ထားသည်။ ။

Customer တွေဆီက မည်သည့် ညည်းညူမှုကိုမှ မကြားစေရ။ စလု
ပ်ကတည်းက ဘာမှာ သလဲ၊ ဘာပြောသလဲ၊ ဘာတောင်းဆိုလဲ သေချာ

နားထောင်၊ တိတိကျကျဆောင်ရွက်ပေး။ ဒါကို မကြာခဏ သတိပေးသည် ။ သင်ကြားပေးသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ စားသောက်ဆိုင်သည် တစ်ရှိန်ထိုးနာမည်ကြီးလာခြင်းဖြစ်သည် ။ နာမည်ကြီးလာသည် နှင့်အမျှ တာဝန်ကြီးလာသည် ။ ပို၍ ဂရုစိုက်ရသည် ။

ကားပေါ်ကဆင်း ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် နားထောင်ရင်း ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

‘မင်း ဘာရောင်ဝတ်ခဲ့၊ ငါ ဘာရောင်ဝတ်ခဲ့မယ်လို့ ပြောတာ ဟိုခေတ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ ရှင့် ဓာတ်ပုံက ကျွန်မဆီမှာ ရှိသလို ကျွန်မဓာတ်ပုံ ရှင့်ဆီမှာ ရှိနေတာပဲ။ တွေ့တဲ့ သူခေါ်ပေါ့’

တဲ့ ။ တကယ်ဆို သူမ ဖြူသလား၊ မည်းသလား သူမသိ။

ဖေဖေ ဓာတ်ပုံလှမ်းပို့ပေမယ့် မှတ်မှတ်သားသား ကြည့်ရှုမနေတော့ သူ့ရဲ့ များ စွာသော ဓာတ်ပုံတွေကြားထဲ ရောက်သွားသဖြင့် ‘လှဧကရီ’ ဆိုတာ ဘယ်သူပါဆိုပြီး ရှာမရတော့။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်ထဲကို အရင်ဝေ့ကြည့်သည် ။ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ တွေနှင့် ချိန်းတွေ့လျှင် ကတိတည်မှ ကြိုက်သည် ။

ကျွန်တော်က ထိုချက်ကောင်းကို သိထားသဖြင့် တမင်နောက်ကျအောင် လာခဲ့သည် ။ ဒါက ပထမဆုံးချိုးဖောက်ခြင်း။

ဒုတိယချိုးဖောက်ခြင်းက ကိုယ်နှင့် လက်ထပ်ရမယ့်သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဖြစ်ဘဲ ဖုန်းပြောနေခြင်း။

အိုကေ.... နောက်ထပ် စိတ်ပျက်အောင် လုပ်ရမည့်အချက်များ စွာ ရှိပါသေးသည် ။

မိဘတွေကိုကျတော့ ကျွန်တော် မလိုချင်ပါဘူး။
ဘယ်လောက်ပြောပြော ရမှ မရဘဲ။ ဒီတော့ ရနိုင်မည့် လမ်းကနေ ချိုး
ဖောက်ရမည်ပေါ့။

‘လာခဲ့မယ်နော်... ကို’

‘ဆောရီး.... ငယ်... ကိုယ် ဒီနေ့တော့ ဘယ်လိုမှ မအားဘူး’

‘ကိုကလည်း မနေ့ကလည်း မအား၊ ဒီနေ့လည်း မအား မနက်ဖြန်လ
ည်း မအားနဲ့ ငယ်တို့ ဘယ်ရက်ကျမှ တွေ့ရမှာ လဲ။ သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲ’

ကောင်မလေးက မူနဲ့နဲ့ပြောလေသည် ။ ဖုန်းပြောနေရင်း သူ့အကြ
ည့်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည့် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါင်ကောင်းကောင်း
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည် ။

သူမက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာတာမို့....

‘ဒါပဲနော်... ငယ်’

ဖုန်းချကာ Aieplane mode တစ်ခါတည်းလုပ်လိုက်သည် ။ ကိုယ့်ရဲ့
ကောင်မလေးတွေအကြောင်း ကိုယ်ပဲသိသည် ။ သူတို့ ကျေနပ်ရလော
က်အောင် မပြောရလျှင် တတွတ်တွတ် ဖုန်းဆက်နေတတ်သည် ။

အခန်း (၂)

‘ကျွန်မ လှဧကရီပါ ကိုညီလင်းညိုဟုတ်ပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

သူမက ဦးဆောင်ပြီး ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရဲရဲ
ဝံ့ဝံ့။ သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်ချက်အပြည့် ရှိနေသည့် ဟန်။

သူ့ရဲ့ အရပ်တောင် ၅ ပေ ၉ လက်မ ကျော်သည် ။ သူမက ၅ ပေ ၆
လောက်ရှိမည်။

အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်စွာ လူကလည်း
တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်။

ခေတ်ဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ထားပုံက ဆရာဝန်ဆိုသည့် ဂုဏ်နှင့်တော့
သိပ်လိုက်ဖက်မှု မရှိလှပေ။ ဆေးရုံပြင်ပမှာ မို့ ကိုယ်ဝတ်ချင်သလို ဝတ်
ခွင့်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သရေကို သိနေသူကတော့ သူမကို
နှာခေါင်းရှုံ့နိုင်သည် ။

‘ဘယ်လိုလဲ... ကြည့်လှချည်လား။ အင်း... ကြည့်ပုံကလည်း အပြစ်
ရှာတဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ ပါလား’

သူမက ဝေ့ဝိုက်မနေဘဲ ဒဲ့ပြောတော့ ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်ပြီး
ပြုံးပြလိုက်သည် ။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာညာငြင်းမနေတော့ပေ။

‘ဧကရီ... ရှင့်အကြောင်း တော်တော်လေး ကြားဖူးတယ်နော်’

‘အဟား.... ကျွန်တော်က မင်းသား မဟုတ်ဘဲ အဲဒီလို နာမည်ကြီးသွားတယ်ဆိုတော့ ထတောင် ကရမလား မသိဘူး... လှဧကရီ’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပမာမခန့် အမေးကို သူမက အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်ကာ-

‘ကသင့်ရင် ကရမယ်ထင်တယ်။ ဆယ်လီတိုင်း နာမည်ကြီးကြတာမှ မဟုတ်တာ’

အင်း... အတော်မလွယ်တဲ့ အမျိုးသမီးပဲဟု သူမှတ်ချက် ချလိုက်သည် ။ စားပွဲထိုးလေး စားသောက်စရာတွေ လာချပေးသဖြင့် တိတ်သွားကြပြန်သည် ။

ကျွန်တော်က သူမကို အကဲခတ်နေစဉ် သူမက ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်ကာ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ မသိ။

‘နှစ်ဖက် မိဘတွေက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ ဆန္ဒတွေရှိကြတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒကတော့ လူကြီးမိဘတွေ ဖောက်တဲ့ လမ်းထက် ကိုယ့်ဘာသာ ဖောက်တဲ့ လမ်းကပဲ လျှောက်ချင်ကြတယ်’

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နားလည်မှု အရင်ယူချင်တယ် လို့ လှဧကရီက ပြောချင်တာလား’

‘နိုးပါ’

‘ဟင်’

ကျွန်တော့်စကားကို သူမက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခေါင်းယမ်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြသွားသည် ။ စိတ်ပျက်သွားသည် ။

ဘယ်လောက်ပဲ လမ်းဟောင်းကို မလျှောက်ချင်ပါဘူး ပြောနေနေ
တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီလမ်းစဉ်ပဲ လိုက်ချင်ကြသည် မဟုတ်လား။

ပညာရှာနေရလို့၊ စီးပွားရှာနေရလို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စော
င့်ကြည့်အကဲခတ်ဖို့ အချိန် မရှိ။ ထို့ကြောင့် မိဘက သင့်တော်တယ်လို့
ရွေးချယ်ပေးသူကိုသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူတော့မည်ဆိုတာ ဒီနေ့ခေတ်
အပျိုကြီးတွေ အပျိုကြီးမရောက်တရောက် မိန်းမတွေပြောနေသော စ
ကား ဖြစ်သည် ။

သူမ အအေးကို စိမ်ပြေနပြေ သောက်ပြီးမှ ...

‘ကျွန်မ မိဘတွေနဲ့ ဆန္ဒကို ငြင်းပယ်ခဲ့တာ ကြာပြီ။ ခဏခဏ ငြင်း
လွန်းလို့ လည်း အိမ်က ပြုငြင် လာပြီ’

‘ဘာထူးလဲ နောက်ဆုံး ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်လာတာမဟုတ်လား’

‘အတူတူပါပဲ... ကျွန်တော်လည်း မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒကို ငြင်းလာရတာ
ခဏခဏပါပဲ။ ခုထက်ထိလည်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားလို့ မရသေးပါ
ဘူး။ အဲဒီလို ပြောရတဲ့ အတွက်လည်း လုဇကရီကို တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ဟင်... ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်’

‘ဟမ်’

ငြင်းပယ်စကားကိုဝမ်းသာအယ်လဲ လက်ခံသဖြင့် ကျွန်တော်တော
င် ဟမ်ခနဲ ကြောင်သွားရသည် ။ သူမက ပြုံးရွှင်သောအမူအရာဖြင့်....

‘အဲဒီတော့လေ.. ရှင့်ဘက်က ကျွန်မကို လက်မခံနိုင်လို့ ဆိုပြီး ဒီကိစ္စ
ကို ဖျက်သိမ်းကြရင် မကောင်းဘူးလား’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘ဟင်... ဘာလို့ လဲ’

‘ကျွန်တော့်ကို လက်မခံနိုင်တာက ခင်ဗျားလေ... ခင်ဗျားက ဖျက်ပါလား။ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို အမုန်းခံခိုင်းနေတာလဲ’

‘အို.... ဘာထူးလို့ လဲ။ ရှင်လည်း ကျွန်မကို လက်ခံနိုင်တဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ ။ ရှင်ငြင်းပါလား’

‘နေပါဦး’

‘ဘာလဲ’

‘ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အငြင်းက ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းသလဲ။ ခင်ဗျား သိသလား။ ခင်ဗျား ငြင်းလို့ ဒီပွဲဖျက်ရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မကောင်းလို့ ပဲလို့ ထင်ကြမှာ ’

‘ဪ...ဒါလား’

သူမက ကျွန်တော့်စကားကိုသဘောကျစွာ ပြုံးပြီး အအေးခွက်ထဲက ပိုက်ကို ဆွဲကစားရင်း...

‘ကျွန်မက အဲဒီလို အသေးအမွှားကိစ္စတွေကို သိပ်မကြည့်တတ်ဘူး။ အရင်လူတွေတုန်းကလည်း သူတို့ ဘက်က ငြင်းအောင် လုပ်ခဲ့တာချည်းပဲ။ အဲဒီလို ငြင်းခုံရုံနဲ့ သိက္ခာကျရရဲ့ လား’

‘ခင်ဗျားကတော့ လက်လန့်တယ်’

‘ရှင် ငြင်းမှာ မလား’

‘နီးပါ’

‘ဘာရှင့်’

သူမရဲ့ စကားဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ပြောတော့ သူမ ဒေါသအမျက်ထွ

က်သွားပုံရသည်။ ။

ကျွန်တော်ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ်မှာ ကိုယ်ကို ပစ်မှီချကာ....

‘ခင်ဗျားဘက်က ငြင်းပါ ကျွန်တော့်ဘက်က ငြင်းတယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးကတောင် မငြင်းဘူး။ မင်းက ငြင်းရသလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်မိဘတွေ ဒေါသဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ဒီမှာ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဒီလောက်ထိ ရှင်းပြနေတာတောင် မရဘူးလား’

ကျွန်တော် သူမ ဒေါသဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်ကာ စောစောတုန်းက Airplane mode လုပ်ထားသော ဖုန်းကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

ဒီနေ့ကိစ္စအတွက် ပြီးပြီ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တာဝန်ဝတ္တရားအရ လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းပြီးပြီ။

‘ရှင် မငြင်းဘူးပေါ့’

‘Right’

‘ကျွန်မလည်း မငြင်းဘူး’

ကျွန်တော် မျက်ခုံးပင့်သွားတော့ သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကာ....

‘ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်လာဖို့ အထိတော့ ရှင် စိတ်ကူးယဉ်မထားနဲ့ နော်။ ကျွန်မက မိဘသဘောတူထားတဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကိုစောင့်ကြိုနေရအောင် ခပ်တုံးတုံးမိန်းမ မဟုတ်ဘူး’

‘ဖြစ်ရတယ်’

‘ရှင် ငြင်းမယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို ကျွန်မ စောင့်နားထောင်နေမယ်။ ။
ဟောဒါ ကျွန်မရဲ့ လိပ်စာကဒ်’

သူမက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လိပ်စာကဒ်ချပေးကာ
နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုဘဲ ထွက်သွားလေသည် ။ ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ကာ
လိပ်စာကဒ်ကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်သည် ။

Dr လှစကရီဆိုတဲ့ နာမည်ရဲ့ နောက်မှာ ဂုဏ်ထူးဝိသေသတွေ များ
စွာ။

ဪ... ဒါကြောင့်လည်း မာန်တက်၍ ကောင်းနေတာပေါ့။ နောက်
ဆုံး မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါပဲဆိုတဲ့ သဘောတရားကြီးကို
ဘယ်ချောင်ထိုးထားလေသလဲ မသိ။

သူမခွဲတရို့ပြီးကာ လိပ်စာကဒ်ကို လက်ကန်အအေးတစ်ခွက်ထဲ နှစ်
ချကာ waiter လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

အအေးဖိုးရှင်းပြီးတော့ ဇေယျကို ဆိုင်မလာတော့ကြောင်း လှမ်းဖုန်း
ဆက်လိုက်သည် ။

ကားပေါ်ရောက်လျှင် ဖုန်းတစ်ကောင် လာပြန်သည် ။ ကြည့်လိုက်
တော့ သူ့ကောင်မလေးများ စွာထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ဖုန်းကို မကိုင်ဘဲ ပိတ်လိုက်သည် ။

‘ချို့’ကို စိတ်နာပြီး သူ့အလုပ်ကြိုးစားကာ စိတ်ပျော်အောင် ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။ နောက်တော့ တစ်ယောက်တောင်
မပြီးသေးဘဲ နှစ်ယောက် သုံးယောက်တွဲခဲ့သည် ။ သွားခဲ့လာခဲ့သည် ။

လည်ကြပတ်ကြသည် ။ စားကြသောက်ကြသည် ။ ဒီအကန့်ထက်
ဘာမှ မပို။ သူ့ကြောင့် ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဘဝမပျက်ရပါ။

သူတို့ ဘာသာသူတို့ ကျွန်တော် ထားခဲ့၍ စားမဝင်အိပ်မပျော်တာ
တော့ ကျွန်တော်နဲ့ အနေသာကြီးပါ။

‘အချစ်’ ဆိုတာကို အယုံအကြည်မရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် နှလုံးသားနဲ့ ရင်းပြီး ချစ်ရမယ့်သူ ဘယ်တော့မှ ပေါ်လာမည် မဟုတ်ပေ။

အချစ်ကို အကြောက်ကြီး ကြောက်နေပေမယ့် အချစ်ဆိုတဲ့ စကားကို ထပ်တလဲလဲသုံးကာ မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှင့် တွဲနေခဲ့ပေမယ့် ချစ်စိတ်ဖြစ်မလာ။

ဒါဟာလည်း ကောင်းတော့ ကောင်းပါသည် ။

အခန်း (၃)

‘ဘာကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်လဲကွ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း... မင်း စက်ဘီးကြောင့် ငါ့ကား နောက်မီးလုံးကွဲသွားတာ မမြင်ဘူးလား’

‘မြင်ရတယ်လေဗျာ’

‘မြင်ရင် လျော်လေ’

‘ဟာ... မတော်လို့ ဖြစ်တာလေ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကား က ယာဉ်ကြီး ကျွန်တော့်စက်ဘီးက ယာဉ်ငယ်၊ ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျားမှာ တာဝန်အရမ်း ရှိတယ်’

‘ဟမ်... ပြောတတ်လိုက်တာ။ ပြောတတ်တဲ့ ပါးစပ် ရွှေတောင်ချ ထားရတော့မယ်။ သူ့ဘာသာသူ ရပ်ထားတဲ့ ကားကို စက်ဘီးနဲ့ ဝင်တိုက်တာ မင်းလေ၊ ဘာမတော်လို့ လဲ ဥပဒေမှာ မတော်တဆဆိုတဲ့ စကား မရှိဘူးချာတိတ်’

အမှန်တော့ ဒီလောက်ထိဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်က မရည်ရွယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ရန်တွေ့ကောင်းလွန်းသော အနှီချာ တိတ်က တော်တော်လွန်လွန်းပါသည် ။

သူကပဲ မှားသေး။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ရန်တွေ့သေး။ တော်တော် တရားကျဖို့ ကောင်းသည် ။ လမ်းဘေးမှာ ချရပ်ထားသော ကားနောက်

မီးလုံးကို ကွဲအောင် ဘယ်လိုပုံစံနှင့်များ စီးနင်းခဲ့လေသလဲ မသိ။

ကျွန်တော်က အရေးတကြီး ဖုန်းလာနေသဖြင့် ကားကို လမ်းဘေးချ
ရပ်ကာ ဖုန်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဖုန်းပြောနေတာ အဆုံးမသတ်သေး။ ဒုန်းခနဲဆိုတဲ့ အသံကြောင့်
ကားနောက်ကြည့်မှန်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားတော့ လား... လား ... ကျွ
န်တော့်ကားကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဝင်တိုက်သည့် ပြိုင်ဘီးစက်ဘီး
လေး။

ကျွန်တော် တစ်ဖက်လူကို မြန်မြန်နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်မှ လျင်မြ
န်စွာ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ အနက်ရောင်ကျောပိုးအိတ်ကို ခပ်လျော့လျော့
လွယ်ထားသည့် ချာတိတ်လေး။

ပူပြင်းနေသည့် ရာသီဥတုနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ
ဘွတ်ဖိနပ်လည်တိုအဖြူကိုစီးကာ ဘောင်းဘီအနက်၊ မီးခိုးရောင်အင်္ကျီ
လက်ရှည်နှင့် ချာတိတ်က ခပ်တည်တည်ပင်။

ကျွန်တော့်ကိုတောင် မခန့်လေးစားစကားတွေ ဆိုလို့ ။

‘ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကျွန်တော် ညွှန်ပြသည့် မီးလုံးအကွဲကို ခပ်ပြုံးပြုံးကို ကြည့်ကာ....

‘ပိုက်ဆံမရှိဘူး’

‘ပိုက်ဆံ မရှိရင် ရဲစခန်းလိုက်ခဲ့’

‘မလိုက်ပါဘူး ဘာလို့ လိုက်ရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ ဟေ့လူကြီး မီးလုံးတစ်
လုံးနဲ့ ခင်ဗျားအဆင့် ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လို့ လဲ’

‘အမယ်... လာ... လာသေး’

ကိုယ်က ပိုက်ဆံရှိတာနဲ့ ပဲ ဒါကို လျှော်ခိုင်းစရာအကြောင်း မရှိသလို
လိုနှင့်။

‘ဒီမှာ ဟေ့လူကြီး ကျွန်တော် ဒီနေ့ ၁၀ နာရီ အရောက်သွားရမှာ တ
စ်ခု။ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောနေရတာတောင် အချိန်ကြာနေပြီ’

‘အဲဒါ မင်းလုပ်တာလေ... ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ မင်းဘာသာ (၁၀)
နာရီချိန်းချိန်း၊ (၁၁) နာရီချိန်းချိန်း ငါ့ကို အလျော်မပေးဘဲ မင်း ဒီနေရာ
က တစ်ဖဝါးမှ မခွာရဘူး ဒါပဲ’

ကျွန်တော် တမင် ပညာပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဇေယျထက် စောပြီး ဆိုင်သွားရဖို့ ရှိ
သည် ။ ဒီနေ့ ဆိုင်မှာ အလုပ်သမား (၄) ဦး ခန့်ဖို့ ရှိသည် မဟုတ်လား။

နာမည်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ ဆိုင်မှာ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လို လူ
လိုလို့ ဆိုပြီး ဟိုကလာပို့လည်း လက်ခံ၊ ဒီကလာပို့လည်း လက်ခံဆိုတာ
မျိုးမရပေ။

‘အစ်ကိုကြီးရယ်... လုပ်ပါဗျာ’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ’

တွေးနေတုန်း ငိုကြီးချက်မဖြင့် ကျွန်တော့်ခြေသလုံးဖက်လိုက်တဲ့
ကောင်လေးကြောင့် ကျွန်တော် ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားရသည် ။

‘ဟိတ်ကောင် မင်းမရှက်ဘူးလား ကျွန်တော့်မှာ စားစရာလည်း မရှိ၊
ပေးစရာလည်း မရှိ လူငမဲ့တစ်ယောက်ပါ’

ပြောက ပြောတတ်သည် ။

ဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အစားတွေနှင့် ပုံစံလေးက နုနုဖတ်ဖတ်မို့

မရှိဆင်းရဲသားဆိုတာ ယုံစရာမရှိ။

ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်ချိန်နီးနေတာက တစ်ကြောင်း၊ ဒီထက် ထပ်
ငေါက်နေလို့ လည်း ဘာမှ မရနိုင်တာ သိနေတာက တစ်ကြောင်းပဲမို့...

‘ကဲ....ထ ဟိတ်ကောင်၊ ငါလည်း အရေးတကြီးသွားစရာရှိနေတာနဲ့
မင်း သက်သာသွားတယ် မှတ်၊ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးထပ်ဖြစ်ရင်တော့ မ
င်းဆွဲစိခံရမယ်’

‘ဟာ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရာ.... ဒီလောက်သဘော
ကောင်းတဲ့ အစ်ကိုကြီး ဇနီးချော... ဇနီးလှလေး နဲ့ ရာသက်ပန် အိုအော
င်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ။ လိုအင်ဆန္ဒတွေ တစ်လုံးတစ်ဝကြီး ပြည့်စုံ
ပါစေ’

‘ဟိတ်ကောင်’

‘သွားပြီဗျ’

သွားခွင့်ပြုလိုက်တော့လည်း စက်ဘီးကို ခပ်မြန်မြန် မောင်းကာ လှ
စ်ခဲ ပျောက်သွားသည် ။

ကျွန်တော့်မှာ တော့ သူဆုတောင်းစကားကြောင့် အီလည်လည်ကြီး
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည် ။ နောက်တော့ ခေါင်းကို အသာယမ်း
ကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည် ။

ညနေ အိမ်ပြန်မှ ပဲ ဝပ်ရှော့ပို့ရမည်။ ရက်ရာဇာလား၊ ပြဿဒါးလား
တော့ မသိ။ စောစောစီးစီး ပွဲဦးထွက် ကားမီးလုံးကတော့ ကွဲပါပြီ။

ခုလည်း ကြည့်ပါလား။

ထွက်သွားတာကို ကောင်းကောင်း ထွက်မသွား။ စက်ဘီးကို
မြန်မြန်ကြီး နင်းသွားပုံက ဘယ်နေရာ ဘယ်ကွေ့မှာ ထပ်ပြီး
ပြဿနာရှာဦးမလဲမသိ။

ခုခေတ်ကလေးတွေ တကယ်ခက်သည် ။ အကြောက်အလန့်လည်း
မရှိ၊ ဖြစ်ခါမှ ဖြစ်ရော၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါ ဈေးဆိုသလို ဖြစ်မှ ပြဿ
နာရှင်းကြမည့်သူတွေ။

ဆိုင်သို့ရောက်တော့ ဇေယျက မရောက်သေး။

‘ကိုညီလင်း... ဒီနေ့ စောတယ်နော်’

‘ဘယ်ကလာ စောရမလဲ သားကြီးရာ... သမ်းမှာ ကောင်လေးတစ်
ယောက် ငါ့ကားကို ဝင်တိုက်သွားလို့ ရှင်းလင်းနေတာ ပိုကြာသွားတာ။
မဟုတ်ရင် ဒီထက်တောင် စောဦးမယ်’

‘ဗျာ... ကားကို တိုက်ခံရတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပဲ၊ တော်ပြီကွာ၊ ပြောရင် ငါ ပိုစိတ်တိုရတယ်။ ဒီနေ့ ဝန်ထမ်း
၅ ယောက် အလုပ်ခန့်ဖို့ ကိစ္စ ရှိသေးတယ်။ ဖောင်တွေ
တစ်ချက်ယူလာပြဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဆက်ပြောလျှင် ထပ်မကြည်လင်စရာတွေပဲ ဖြစ်နေမှာ မို့ သားကြီး
ကို အလုပ်လာလျှောက်မည့်သူတွေရဲ့ ဖောင်ကို ယူလာခိုင်းလိုက်သည် ။

အမှန်ဆို မနေ့ညက ယူသွားကြည့်ဖို့ ရာ တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေး
တာမို့ ယူမသွားဖြစ်။ ခန့်မည့် ဝန်ထမ်းများက စားဖိုမှူးအကု (၁) ယော
က်၊ waiter (၂) ယောက်နှင့် waitress (၂) ယောက်ဖြစ်သည် ။

လာလျှောက်တဲ့ ဖောင်က (၁၅) စောင်။ အလုပ်နှင့် ကိုက်ညီမည်ထင်သော ဖောင်က (၆) စောင်။

ဖောင်ထဲက အချက်အလက်တွေကြည့်ပြီး Blue moon ဖျော်ရည်အတွက် သတိရသွားသည် ။

ကောင်တာမှ ခွာပြီး စားဖိုဆောင်ဘက်သို့ ဝင်လာသည် ။ ဆိုင်တွင် အပူနှင့်အအေးကို သူတို့ ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဟန် ကိုယ်ပိုင်နာမည်များ ပေးထားသည့် အအေးတချို့လည်း တင်သည် ။ ထိုအတွက် ပိုဂရုစိုက်ရသည် ။

‘ကိုခက်... Blue moonအတွက်’

‘ကျွန်တော် အားလုံးပြင်ပြီးသွားပြီ... ကိုညီလင်း၊ မနေ့က ကိုသံလွင် လာပြောတာပဲလေ’

‘ဟုတ်လား... ကျွန်တော် ပြောပြီးတာကို သတိမရဘူး။ စောစောကမှ သတိရလို့ ... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ဒါဆို တစ်လက်စတည်း မမနီတို့ ဆိုင်အတွက် ထုံးစံအတိုင်း မုန့်နဲ့ အအေး ပြင်ပြီး သားကြီးတို့ ကို သွားပို့ပေးခိုင်းပါဦးဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုညီလင်း’

‘ဒါဆို ကျွန်တော် ရှေ့ဘက်မှာ ပဲ ရှိနေမယ်နော်’

တချို့ဆိုင်တွေက အထူးဧည့်သည် ဖိတ်ထားသည့် နေမျိုးတွင် သူတို့ဆိုင်က အစားအသောက်များကို ပါဆယ်မှာ တတ်သည် ။

ထိုသို့မှာ လျှင် သူတို့ ဆိုင်မှ ဝန်ထမ်းများက ထိုဆိုင်တွင် သွားရောက်၍ စားပွဲဝိုင်းပြင်ပေးသည် ။ သူတို့ ဆိုင်တွင် လာစားရသကဲ့သို့ အစစအရာရာပုံစံတူအောင် ပြင်ဆင်ပေးသည် ။

မှာ ယူမှုအပေါ်တွင် လိုက်၍ ဝန်ဆောင်မှုကို အခမဲ့ပေးသဖြင့် တချို့က ပါဆယ်မှာ ကြသူများ ရှိသည်။ ။

ထိုအတွက်ကြောင့်လည်း ဝန်ထမ်းတွေပို၍ လိုအပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ ဆိုင်ရဲ့ အစားအသောက်နှင့် အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပြင်ဆင်ပေးသည့် ဝန်ဆောင်မှုများကြောင့် မှာ ယူသည့် customer တွေ ပို၍များ လာလေသည်။ ။

‘မင်းရောက်ပြီဆိုတော့ တော်သေး’

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဇေယျက မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်လာသည်။ ။ ဇေယျလည်း ကြည့်ကောင်းသည့် ယောက်ျားလေးစာရင်းဝင်သည်။ ။ ဝတ်လျှင်လည်း ခေတ်နှင့် အညီ ဝတ်တတ်သည်။ ။

သူနှင့် ကွာခြားတာတစ်ခုက ဇေယျတွင် လက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူရှိသည်။ ။ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မည်။ ။ ဇေယျနှင့် သူ အချစ်ရှိကြောင်း၊ မိန်းမတွေရဲ့ အကြောင်း ပြိုင်ငြင်း၍ မရပေ။

အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခံစားချက်ခြင်း မတူတော့ ယူဆချက်ခြင်းလည်း မတူ။ ပန်းတိုင်ခြင်းလည်း မတူ။ ဇေယျက သူ့ကိုပြောတာ တစ်ခွန်းတည်း။

‘မင်းက လူဂွစာ’ တဲ့။ ။
